

hed, end vi havde eller kunde vente at faa under den gamle Ordning, og at vi som Følge deraf ogsaa skal kunne slippe med meget mindre Byrder til Forsvaret end efter den Ordning, vi hidtil har haft. Det kan muligt være rigtigt, at vi faar en Kommission til at forberede den Overgang, vi saaledes maa vente; og efter at Lovforslaget har faaet den Skikkelse, som det nu har, ved Optagelse af Punkt a. i § 2, har jeg ikke noget imod, at en saadan Kommission nedsættes nu. Ellers vilde jeg rigtignok mene, at den var født noget tidligt til Verden. Jeg deler nemlig ikke den højtærede Forsvarsministers Opfattelse, at der allerede nu vil være meget at gøre og forberede med Hensyn til den fremtidige Ordning. Jeg har med Interesse læst hans Udtalelser derom i Folketinget og hørt hans Udtalelser derom nu, men jeg maa sige, at det er ikke lykkedes mig at faa fat paa, hvad man egentlig i dette Øjeblik vil kunne gøre i Retning af Bestemmelser om, hvordan Hæren og Flaaden skal være, efter at den nye Ordning, som vi haaber at kunne faa Del i, er traadt i Kraft. Men efter at vi har faaet den Bestemmelse ind, hvorefter det ogsaa er Kommissionens Opgave at undersøge, hvorledes Forsvarsordningen af 1909 er blevet anvendt og har virket under Verdenskrigen, er der jo Plads for, at Kommissionen straks kan tage fat paa sit Arbejde. Nu sagde den højtærede Minister, hvad han ogsaa har sagt i Folketinget, at en Bestemmelse, der gav en saadan Bemyndigelse, egentlig var ganske overflødig, for det var noget, som Kommissionen altid maatte kunne tage fat paa. Det vilde den naturligvis kunne gøre, naar man var sikker paa, at den højtærede Minister ikke havde noget at indvende imod, at man gav sig til at undersøge disse Forhold; men hvis det ikke var Tilfældet, ser jeg ikke, at Kommissionen kunde have nogen som helst Berettigelse hertil, naar der ikke er nævnt et Ord derom i Lovforslaget, og Ministeren vilde i den Henseende være fuldstændig Herre over, hvad Kommissionen maatte beskæftige sig med og hvad ikke, eftersom det jo er tilstrækkeligt fremhævet, hvad for øvrigt er overflødigt, at Ledelsen af Kommissionen vil komme under Ministeriet, idet det vil blive en ministeriel Mand, der faar Ledelsen, og han skal altsaa bestemme, hvad Kommissionen skal beskæftige sig med.

Jeg sætter derfor Pris paa, at denne Tilføjelse er kommet ind, og jeg sætter ogsaa Pris paa de andre Tilføjelser, som

den højtærede Minister nævnede, hvorefter der gives Kommissionen større Myndighed, end den havde efter det oprindelige Forslag. Ogsaa her forudsætter den højtærede Minister som givet, at en saadan Myndighed vilde den have. Men det er altid bedst at have sine Papirer i Orden, og dertil hører, at det staar i Lovforslaget, hvad Myndighed Kommissionen har, saa det ikke er noget, man skal underforstaa eller indhente forventet Tilladelse fra Ministeriet til.

Med endnu større Tilfredshed, kan jeg gerne sige, hilser jeg den Tilføjelse, som ogsaa den højtærede Minister nævnede, nemlig Stykket b) til § 2, hvorefter Kommissionen skal udrede en samlet Plan til Hærens og Flaadens fremtidige Ordning, at der derved skal tages særligt Hensyn til, at Ordningen passer til Danmarks Stilling til de øvrige Stater. Den højtærede Minister mener, at ogsaa det er i Samklang med, hvad der staar i Forslagets Motiver. Men man kan jo ikke sige, at det er i Samklang med Regeringens, med den højtærede Ministers og hans Partis Stilling tidligere. Da lagde man ikke Vægt paa, at Danmarks Stilling skulde være saaledes afstemt med andre Stater, da mente man, at Danmark ene skulde gaa forud og anvise Vejen for alle de andre.

Som Sagen nu ligger, kan jeg altsaa paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til uforandret og hurtigt Gennemførelse.

Piper: Det er Livets Lov, at det er de store, der fører an, og de smaa, der følger efter, og saaledes gaar det ogsaa mellem Staterne. Det er de store Stater, der giver Tonen an, og det er de smaa Stater, der maa styre i den Kurs, som derved angives. Udviklingen gaar altid i Bølgegang. Vi har nu i den sidste Menneskealder gennemlevet en Periode, hvor en stor Stat har ført an og baseret sin Tilværelse paa at være en Militærstat. Dette har, kan man maaske sige, med matematisk Nøjagtighed medført, at der ogsaa dermed fulgte en Udvidelsestrang; den var knyttet til Systemet. Denne Omstændighed har paatrykket sig Udviklingen hele Verden over, og det har givet sig Udslag overfor alle de andre Stater og har nødt dem til Modforanstaltninger. Det har ogsaa gjort sig gældende herhjemme overfor, hvad de ansvarlige Regeringer, den ene efter den anden, har ment nødvendigt af Hensyn til at bevare Landets Eksistens. Det har givet sig Udslag i de forskellige Foranstaltninger og Love, der Tid efter anden er vedtagne, sigtende